

Μία απ' τις πολλές επιθέσεις σε τζαμιά στην Αθήνα. Σε πολλές περιπτώσεις όσοι βρίσκονται στο τζαμί την ώρα της επίθεσης εγκλωβίζονται απ' τις φλόγες και σώζονται άλλοτε έγκαιρα, άλλοτε τελευταία στιγμή, χάρη στην επέμβαση της πυροσβεστικής. Συνηθισμένη και μέχρι στιγμής ατιμώρητη πρακτική των ακροδεξιών...

Επιτίζουμε σε νεώτερα από το δυτικό μέτωπο

Για τις ρατσιστικές επιθέσεις στις δυτικές γειτονιές της Αθήνας έχουμε μιλήσει ξανά στο παρελθόν. Απ' ό,τι φαίνεται δε, θα είμαστε αναγκασμένοι να μιλάμε και στο μέλλον. Δεν είναι δίκως αξία αυτά τα λόγια. Αλλά όπως συνηθίζεται να λέγεται σε τέτοιες περιπτώσεις, "λόγια είναι" κι ο καθένας κάνει τα κουμάντα του, ασχολείται ή δεν ασχολείται και πάμε παρακάτω.

Από τη μεριά μας πάντως, έχουμε τη γνώμη ότι οι συνεχιζόμενες επιθέσεις εναντίον ασιατών μεταναστών είναι μια πρακτική που μέσα στη βαρβαρότητά της δείχνει ήδη κάποιες από τις κατευθύνσεις που ακολουθεί ο ελληνικός ρατσισμός. Είμαστε της γνώμης επίσης ότι αυτές οι βίαιες κατευθύνσεις, όχι μόνο δε θα κοπάσουν εκείνη τη λαμπρή μέρα που ο ελληνικός λαός θα δώσει ενωμένος τη μάχη ενάντια στην τρόικα, αλλά αντίθετα θα πολλαπλασιαστούν σε ποσότητα και θα σκληρύνουν σε ποιότητα.

Οπωσδήποτε τα παραπάνω είναι ζητήματα του μέλλοντος και μέχρι να επιβεβαιωθούν ή να διαψευστούν μπορούμε να τηρούμε στάση αναμονής. Παρόλα αυτά, δε θα πρέπει να μας διαφεύγει το εξής: ότι οι μαχαιρωμένοι πακιστανοί στη Νίκαια, τα πετροβολημένα σπίτια μουσουλμάνων στο Αιγάλεω, τα καμμένα τζαμιά στον κολωνό σέρνουν από πίσω τους είκοσι και εικοσιπέντε χρόνων ιστορία, την οποία είτε από άγνοια, είτε από αδυναμία επιλέγουμε να την ξεχνάμε. Ακόμη χειρότερα, αντί να κοιτάζουμε κατάματα τη βαθιά ιστορική και κοινωνική διαδικασία που βρίσκεται πίσω απ' τα μαχαίρια, τις πέτρες και τις μολότοφ ως τέτοια, την υποβιβάζουμε στο επίπεδο των ψυχικών και συναισθηματικών μας αντοχών.

Άσχετα πάντως από τις τεχνικές απώθησης που σκαρφιζόμαστε για να ξεροκίσουμε το κακό, αυτό το τελευταίο υπάρχει. Κι αν έχει καμιά σημασία, νομίζουμε ότι η συζήτηση για το αν πίσω απ' τις ρατσιστικές επιθέσεις κρύβει λιγότερη ή περισσότερη χρυσή αυγή, είναι μια συζήτηση δίκως πρακτική αξία. Εντέλει αυτό που κάνει τη ζημιά είναι παράγοντες λιγάκι πιο περίπλοκοι. Μιλάμε για μια γνώση της γειτονιάς και για μια επιστράτευση των κοινωνικών σχέσεων εντός της. Μιλάμε για μια σχετική τεχνογνωσία επιθέσεων με εργαλεία ή χωρίς. Μιλάμε τέλος για πολλούς πρόθυμους να την εφαρμόσουν. Σκεφτείτε λίγο αυ-

τό το τελευταίο. Αν μη τι άλλο αποδεικνύει ότι η ρατσιστική βία στις δυτικές συνοικίες ξεδιπλώνεται σε ένα πεδίο μικρότερης ή μεγαλύτερης κοινωνικής νομιμοποίησής της. Με άλλα λόγια σε ένα περιβάλλον όπου πολλοί επικροτούν ή απλά αδιαφορούν για το τί γίνεται κάτω απ' το σπίτι τους.

Φυσικά αυτό δεν είναι μια απλή διαπίστωση! Περιβάλλον κοινωνικής νομιμοποίησης σημαίνει γειτονίες παρατημένες στην κακιά τη μοίρα. Σημαίνει σχολεία αφημένα στο έλεος της φτώχειας. Σημαίνει πλατείες όπου όταν δε θερίζει η πρέζα, παραμονεύουν οι μπάτσοι. Σημαίνει γυμναστήρια εκκολλαπτήρια μπράβων. Σημαίνει καφετέριες όπου αποθεώνεται ο φραπές και η ιδεολογία του. Σημαίνει εργατικές πολυκατοικίες κάστρα του μικροαστισμού. Σημαίνει κουλιγκάνοι και βία όλων εναντίον όλων. Σημαίνει κάγκουρες και ηθική δίκως φρένα. Σημαίνει τελικά ένα περιβάλλον που επί πολλά χρόνια δουλεύουν με τον γνωστό υπόγειο, αλλά αποτελεσματικό τρόπο όλες οι δυνάμεις του ολοκληρωτισμού.

Με πολλούς τρόπους αυτή η ζοφερή εικόνα σημαίνει πράγματα και για την καμπούρα μας. Πρώτα και κύρια καταδεικνύει με τρόπο αδιαμφισβήτητο τη χρόνια αδυναμία πολιτικής παρέμβασης στις συνοικίες μακριά απ' το κέντρο της πόλης. Την απουσία πολιτικής δουλειάς μεροδούλι μεροφαί, πόρτα την πόρτα, άνθρωπο τον άνθρωπο. Την ακραία υποτίμηση του πολιτικού ριζώματος με τρόπο που να χτίζει οργανωμένες τοπικές αντιθέσεις στη ρατσιστική πανούκλα. Την κινηματική αμηχανία που μεταφράζεται στο κλισέ ερώτημα "και τώρα τι κάνουμε;" κάθε φορά που ερχόμαστε αντιμέτωποι με είκοσι κάγκουρες που την πέφτουν σε πακιστανούς.

Το δίκως άλλο τέτοια ερωτήματα εκτός από κλισέ είναι και ανακουφιστικά. Γιατί ενώ η κοινωνία μας καταρακυλάει προς μια βία θανάσιμη και για τους μετανάστες και για την πάρτη μας, την ίδια στιγμή παριστάνουμε ότι μπορούμε να κάνουμε "κάτι"... Και μάλιστα τώρα.

Είναι κι αυτό μια ένδειξη της αδυναμίας μας. Να νομίζουμε δηλαδή ότι είκοσι χρόνια πολιτικής απουσίας είναι απλά μια παρέα εικοσάχρονων που μαχαιρώνουν...

ε όλα τα επικοινωνια
α τις επιπτώσεις συν

μήπως είναι λίγο φασίστες; μήπως είναι λίγο φασίστες;

των προκλήσεων
στην κατάσταση

πρέπει να υπάρχει
γρήγορη διαβεβαίωση